

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marțea, Joi și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru streinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidieceșane Sibiu, strada Măcelarilor 47.

Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 30.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rîndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr pentru fie-care publicare.

Din cauza sîntei sîrbători a „Tăierei împregiur și a Sf. Vasilie,” nrul proc-sim va apărea Sâmbăta la 4 Ianuarie 1886.

Prenumeratiune nouă

la

„Telegraful Român“

care apare de trei ori pe săptămână, deschidem pe anul 1886, cu prețul cel mai moderat, ce se poate vedea în fruntea foaiei.

Banii de prenumerațiune se trimit mai cu înlesnire pelângă asignațiuni postale (Posta utalvány — Post-Anweisung.) Numele prenumerațului, al comunei unde se află cu domiciliul, și eventual al poștei ultime se fie scrise bine, ca să se poată cetă.

Se atrage atențiunea on. domni abonați, al căror abonament se sfîrșește cu ultima Decembrie 1885, a-și înnoi din vreme abonamentul, pentru ca să nu fie espeditura silită a sista, sau a întârzia cu espedarea foaiei *).

Editura „Telegrafului Român“ în Sibiu.

*) O înlesnire foarte mare în expedițiune se face prin lipirea unei fășii de adresă dela abonamentul ultim.

Nr. 6810 Epitr.

Cerculariu

cătră toate oficiile protopresbiterale din archidieceșca Transilvaniei.

După statutul congresual din anul 1878 Nr. protoc. 238 în fie-care an la sîrbătoarea Arătării sau Botezul Domnului, adică în 6 Ianuarie, în toate bisericile din provincia noastră metropolitană trebuie să se poarte un disc separat pentru fondul general al metropoliei.

La aceasta datorință împlinită în anii trecuți în cea mai mare parte cu rezultate destul de frumoase, se atrage și de astădată atențiunea clerului și a credincioșilor bisericii noastre, cu acea îndrumare pentru organele concernente: ca purtarea acestui disc la procsima ocaziune să se anunțe timpuriu poporului, și apoi rezultatul colectei să se transpună la oficiile protopresbiterale cel mult până în 15 Ianuarie 1886, ear dela aceea la consistoriul archidieceșcan negreșit până la finea aceleiași lum.

Sibiu, 14 Decembrie 1885.

Consistoriul archidieceșcan ca senat episcopesc.

Nr. 4327 scol.

Sub titlul „Șematismul institutelor populare și al învățătorilor populari din Ungaria“ va apărea în 7 fascicule un interesant op de Beliera Iózséf, învățătoriu în Budapesta.

Întreg opul va costa fl. 2. 80. și se poate procura din librăria lui Lampel Robert din Budapesta.

Din ședința consistoriului archidieceșcan ținută în Sibiu, la 12 Decembrie 1885.

Nicolau Popea, m. p.,
archim. și vicariu arhiepiscopesc.

Sibiu, 30 Decembrie 1885.

Suntem la sfîrșitul anului, încă 24 de oare, și lumea ortodocșă va scrie anul Domnului 1886.

Un an în noianul vecinicii e ca o picătură de apă în turburatele valuri de mare, sau ca o stea pe ceriul, care ne este comun tuturor, fără a fi el tras până acuma în vre-o combinațiune politică, dictată de înțelepciunea unei anumite rase.

Dispare deci un an în noianul vecinicii, și urma lui se face nevădută. Trebuie să se întempele neobicinuite lucruri, ca lumea să creșteze pe răvașul neuitării numele anului, spre a fi pus el la tastichul anilor vrednici de aducere aminte.

În viața unei tinere națiuni cumpănesce mult un an, și dacă ea are la spate un număr de ani din viața națională, care se datează dela anul mîntuirii 1848, după cum stă lucrul cu noi românii, atunci datorită fie-cărui om conșciu de sine este, ca el să-și facă bilanț la sfîrșitul anului.

O fac aceasta oamenii dedați a urmări cursul lucrurilor, și datori suntem să o facem noi cești dela presa română, cărora soartea le-a croit o viață sbuciumată, și o poziție, pentru care nime în lume nu ne va putea învidia.

Constatăm la sfîrșitul anului 1885, că soartea noastră întru nimica nu s'a îndreptat spre bine.

Mergem cu un pas mai departe și constatăm, că stăm mai rău acuma după cum am stat înainte de aceasta cu un an.

Aurora anului 1885 ni s'a prezentat în flăcări, cari amenințau cu nimicire ori-ce dezvoltare pacinică în statul nostru.

Înțelegem sfortărea fraților unguri din Ardeal de a provoca aici o permanentă luptă pe viață și moarte prin reuniunea de maghiarizare din Cluș.

Reuniunea i-a pus în mișcare. Organul ei cel mai acreditat a fost și este presa din Cluș.

Sub auspiciile legii de presă diarele din Cluș și de di cu o rară consecuință și cu o rară neoboseală au publicat neadevăruri peste neadevăruri la adresa publicului român din Ardeal.

Există un soi de oameni aici în Ardeal, care trăiesc numai din de tot moderna meserie, din denunciere. Acest soi de oameni nu-și poate agonisi pânea de toate zilele prin muncă onestă, căci el nu scie să lucre, deoarece n'a învățat nimica în toată viața sa.

Noi, cari am crescut prin comitate, cunoaștem foarte bine pre acești oameni deveniți o sarcină grea asupra statului. Acestor oameni le trebuie pâne.

A fost urmare foarte naturală deci, ca diarele din Cluș să alarmeze lumea cu tot felul de scor-nituri tendențioase spre a determina pe guvern să aplice în oficii asemenea figuri marcate, cari ne revoacă în memorie anii înainte de 1848. Agitațiunea merge crescînd, căci la noi administrația merge din rău tot spre mai mare rău, și ea trebuie să fie mare, căci denuncianții puși la slujbele statului nu ne fac nici o ispravă, căci ei nici nu sciu, dar nici nu pot face vre-o ispravă.

Și e mare numărul acestor oameni scăpați, de aceea mare trebuie să fie și generala miserie, care amenință patria noastră cu cutopire.

În măsură cu miseria poporului nostru a crescut și amărăciunea noastră.

E lucru firesc ca omul atacat în existența sa să se apere. Pressa română simțind greutatea situațiunei a strigat din toate puterile, și ea a indigitat la pericolul ce amenință patria din actuala ei chivernisire. Urmarea a fost, că presa română s'a pus sub epitropia reuniunei de maghiarizare din Cluș.

S'a înădușit glasul presei în Ardeal.

Pe 20 August era mare serbare proiectată în Cluș. S'a înscenat o concentrare generală a tuturor unguirilor, spre a serba constituirea reuniunei de maghiarizare.

Niște oameni nevrîstnici, cari au trebuit să iee lumea în cap, ne mai putînd trăi sub atmosfera infectată dela noi trimit aici o proclamațiune, în care provoacă revoluția socială în statul nostru.

Românul e din fire blînd și cu socoteală.

Revoluția socială proclamată din Cluș prin reuniunea de maghiarizare și de nevrîstnicii din Bucuresci, o au întimpinat românii cu disprețul ce i se cuvenea. Și în această privință suntem superiori noi maghiarilor, atît în patriotismul nostru, cît și în înțelepciunea politică, căci e vai de acel popor a cărui viitoriu e basat pe visiuni fantastice lipsite de rațiune.

A trecut deci preste capul nostru începutul vijeliei, și de aci încolo pot privi și conlocuitorii maghiari cu mai mult sînge rece rezultatul sfortărilor lor, de a ne nimici în existența noastră națională.

S'a susținut, și se mai susține încă, că naționalitățile din Ungaria nu sunt pătrunse de patriotism, ci ele, spre a străbate secretele acestui mister de

FOIȚA.

Meditații la sfîrșitul anului.

Suntem la sfîrșitul anului.

Adîncit în gânduri sed în casă și privesc pe crepătura ușiței, cum se ridică flăcările din sobă, și cu năbușit gemet cum se perd earăș în fum, disparînd cu mare iuțală din vederea ochilor mei.

Stau și me uit.

Nici cînd omul nu e mai aplicat de a se re-trage în singurătate și a se arunca în brațele gîndurilor, cari îl răpesc departe, departe, pe căi fantastice în noianul vremurilor, — ca tocmai în ziua aceasta.

Fără voie gîndurile mele se pornesc într'o direcțiune, în care spun drept, prea rar am obiceiul de ale porni.

Viața și moartea!

Și cu cît mai mult me las în voia acestor cugete săltărețe, cu atît mai mult me simt răpit în

sferele sfinte ale religiunei și învățăturilor creștinesci, și cu atît mai mult admir sublimitatea lor.

„Umbră și vis“ dice biserica, că e viața noastră.

„Umbră,“ adică un ce foarte nehotărit, o dependență a unui lucru, ce stă sub influința unei lumini; — „vis,“ adică o ilusiune frumoasă, dar înșelătoare, sau cu alte cuvinte: nimic.

„Adăți aminte în toată vremea omule de moarte, și de schimbarea tuturor lucrurilor și nici odinioară nu te vei lega de lucrurile cele trecătoare de acum“ dice înțeleptul Sirach. Cu nimic să nu te fălesc și să nu te laudi, căci earăș într'alt loc se dice: „toate praf și cenușă sunt.“

Ar fi lucru grozav, dacă biserica s'ar opri aci și după ce ți-a arătat ființa și existența ta în cele mai sinistre lumini și în toată golăciunea lor înfiorătoare, — nu ți-ar da mîngăierea de lipsă, nu ți-ar prefige o altă țintă, un alt scop — așa de frumos și ideal, încât față de el viața ta pămîntească într'adevăr, ca o „umbră și vis“ și ca „praf și cenușă“ trebuie să apară.

Această țintă e: „viața dincolo de mormînt“, e „nemurirea.“

Și ce deosebire între aceste două stări!

Aici umbră, — acolo deplină lumină; aci vis — acolo cea mai netăgăduită realitate; aci praf și cenușă, — viață vecinică și fericire dincolo.

Cu adevărat așa este: „Numai cel ce crede, se va mîntui,“ — 'mi am dis în gînd. Căci pentru tot omul, pentru tot creștinul adevărat chiar, viața este un șir de nesfîrșite suferințe, „o vale a plîngerei.“ E deci firesc lucru, ca fiește-care om să se întrebe: de ce sunt eu pe pămînt? Să sufer, să me trudes, ca pe urmă să me prefac într'un pumn de țîrînă?

Tot omul odată, mai curînd sau mai târziu, poate chiar fără ași putea da seamă, își pune această întrebare. Ear răspunsul, una din două: d a sau b a.

Creștinul care „crede,“ își va dice: Sciu Doamne, că viața cea adevărată la mormînt me așteaptă, și că zilele mele pe pămînt sunt numai, ca să me fac vrednic pentru viața cea de veci. El crede! Și'n credința lui este mîntuire. Căci credința îl învață să iubească toată suflarea de pe pămînt să viețuiască întru cinste și bun cumpet; și credința este, care-i dă lui rațele nădejdei, cari îl călăuzesc din labirintul lumii, la marea lumină a nestricăciunei și la fericirea cea curată,

patriotism trebuie să învețe limba ungurească. S'a votat deci la anul 1879 articolul de lege 18. În sensul acestui articol de lege învățătorii aplicați în oficiu înainte de anul 1872, sunt scutiți dela învățarea limbei maghiare, cei aplicați după 1872 sunt dator să-și însușească limba maghiară în măsura, ca ei să-o poată propune în scoalele populare.

O ordinațiune ministerială din vara anului 1885 în al seu esces de zel trece preste dispozițiunile legii și comandă, ca învățătorii noștri să cunoască limba maghiară în măsura, ca ei să poată propune ungurește. Învățătorii instituiți înainte de anul 1872 sunt scutiți ce e drept dela cunoașterea limbei ungurești, nu sunt scutite însă comunele bisericesci, și ele vor avea a institui pentru limba maghiară învățători suplenți pelângă cei ocrotiți de lege.

Pe timpuri mai fericite biserica noastră greco-orientală era pusă pe o scară cu celelalte în privința patriotismului ei.

În anul 1885 a venit pressa maghiară, și a dis că biserica ortodoxă română e periculoasă pentru stat. Toate celelalte calea valea, însă cea greco-orientală e periculoasă.

Spre a pune în frâu această biserică i s'a retras ajutorul de stat de 20,000 fl.

Diariul „Magyar Polgár” din Cluș ne-a spus, că banul la cas de strémtoare are mare farmec. Să se deie deci numai acelor preoți asemenea ajutoare dela stat, cari se vor angagia la unele speciale servicii, ce li se vor pretinde la împărțirea banilor.

Aceasta s'a făcut numai cu biserica noastră, bine să o notăm — numai cu biserica noastră.

Oamenii noștri au dis, că a noastră biserică e ticăloasă, a noastră și numai ea.

„Contraria juxta se posita, magis elucescunt.”

Suntem strimtorăți pe toate terenele, strimtorăți în viața publică a statului, strimtorăți în școală, strimtorăți în biserică, sêrăciți până la os, îngreunați cu imposite aproape nesuportabile.

Cumpănim: Calamitățile de tot soiul apasă greu în cumpănă, e ponderoasă însă și răbdarea noastră, și determinarea de a lucra cu mijloace legale pentru îndreptarea rēului și întoarcerea lucrurilor spre bine.

Acesta e bilanțul anului 1885.

El trece în noianul veciniei. A fost un an de grele încercări, și acestea ne-au oțelit la luptă, căci nu sunt greutăți, pe cari o stăruință de fer să nu le poată învinge.

Cu acestea închieiăm un an de grea muncă și grele suferințe.

Revista politică.

Cu cât afacerea sêrbo-bulgară începe a se da uitărei, cu atât mai mult iese la iveală cestiunea Rumeliei orientale. Și Poarta, și principele Alecsandru, și puterile europene ar voi cât mai degrabă să se scie mântuiri de afaira aceasta pendentă a revoluției dela 18 Sept. Și tocmai pentru aceasta avem puternice cuvinte a crele, că în timpul cel mai de aproape se va decide definitiv și asupra sorții și pozițiunii de drept a Rumeliei orientale.

Diplomația europeană discută deja de mult asupra lucrului, și organul dlui Bismarck „National Zeitung” a comunicat încă în săptămâna trecută, că desbaterile urmate pe cale telegrafică între puteri asupra Rumeliei orientale se apropie de sfârșit. Ear corespondentul diariului „N. fr. Presse” raportează, că și Alecsandru i-ar fi trimis țarului o scrisoare autografă. Și nu e greu de a găci, că ce va fi stând în acea scrisoare Prezența lui Katkow la Petersburg

ne face asemenea să credem, că mari lucruri sunt în pregătire la malurile Nevei. Principele Alecsandru cu greu credem că s'ar fi rezolvat a adresa o scrisoare autografă țarului, dacă cumva nu i s'ar fi pus „a priori” în vedere dela Petersburg, că nu i se va da un răspuns respingătoriu.

Vorba e, că țarul vrea să se împace cu tot prețul cu Alecsandru și acesta cu țarul, — o împregiurare — care de sigur are să crepe în resolvarea finală a cestiunei rumeliote.

Nu toți oamenii sunt așa pacinici și răbdători din fire ca noi românii și de aceea nu e mirare, că sub actuala stare de lucruri în Ungaria sunt oameni cari încep a se atinge de mijloace neiertate, reacționare față cu statul ungar. Luți de fire ca și maghiarii sunt croații, acest popor așa făcând singur privilegiat dintre toate naționalitățile coroanei sfetului Stefan, nici ei nu sunt îndestuliți cu lucrurile dela noi. Drept dovadă servește un raport oficial așternut procurorului general din Pesta pe cale telegrafică dela procuratura din Fiume. În 2 a l. c., se dice în acel raport, 4 tineri croați s'au furisat în casarma dela Fiume și începură să agiteze între militari, cari toți sunt croați, ca înarmându-se să se răscole. Tinerii au spus, că revoluția în contra Ungariei e deja pusă la cale, și că mai multe regimente croate au și luat armele și că ei sunt emisarii unei bande de conjurați, ce constă din 200 de persoane. 4 soldați se dice că ar fi și luat armele și numai la intervenția unei companii cu baioneta, au putut fi arestați și soldații renitenți și tinerii revoluționari.

Periculoasă gratulație de anul nou celor dela putere!

Cabinetul Franciei este dar restaurat în sfârșit sub conducerea dlui de Freycinet. Cabinetul e fusionat din oportunisti și radicali; aceia sunt reprezentați cu 5, aceștia cu 4 indiviți. Doi înși dintre miniștri și anume generalul Boulanger și admiralul Aube deocamdată nu aparțin la nici un partid. Din ministeriul demisionat au intrat 5 înși în noul cabinet și anume dnii de Freycinet, Sarrien, Sadi-Carnot, Goblet și Demôle.

Aproape toate jurnalele din capitala Franciei sunt îndestulate cu combinarea noului cabinet. „Justice”, foaia lui Clemenceau dice: Ministeriul e format și nouă nu ne rămâne alta, decât să-i dorim viață cât mai îndelungată. El este într'adevăr ministeriul împăciuirii și a uniunii republicane. Combinațiunea persoanelor e de bun augur, de ar lucra numai miniștrii cu rezoluțiune în direcția cea adevărată. Radicalul „Evénement” laudă meritul lui Freycinet, că a putut compune cabinetul între astfel de grele împregiurări. Chiar diariul „Lanterne” care a purtat în zilele trecute o luptă înversunată în protiva cabinetului se declară acum mulțumit. „Paix” organul Elysée-ului doresce, ca republicanii să-și facă de principiu, că i de dorit ca ministeriul acesta să aibă o durată lungă. Chiar și diarele clericale vorbesc într'un ton foarte moderat despre noul guvern. Neîndestulite se par a fi pân' acum numai diarele: „Journal de Débats” și „Republique Francaise”.

După ce se va întruni parlamentul engles, se va ținea un mare meeting liberal, pentru a i se da ocaziune dlui de Gladstone, ca să deie deslușiri asupra politicii sale, care va observa-o după deschiderea sesiunii. Asupra pretensiunilor deputaților naționaliști irlandezi, s'a exprimat foarte clar în zilele trecute parnelistul Mathew Harris, care purta presiul în ședința de Marți a ligei naționale din Dublin. El a dis, că dacă nu se vor lua măsuri pentru de a împede stîrpirea poporului iric, dacă le

gea de esmisiune nu se va abroga și marilor proprietari nu li se va lua atotputernicia de a ruina pe clasa muncitoare irlandeză, — fie-ce guvern să vină, cauzei drepte a irlandesilor foarte puțin i-ar folosi. Dacă nu se va face odată sfârșit acestor stări, Parnell și partisanii sei vor apela la irlandesii din America și colonii, ca să formeze o nouă și grozavă organizație secretă, prin care, dacă puternicii nu vor altfel, să se elupte reformele atât de dorite.

Correspondențe particulare

ale „Telegrafului Român.”

Brașov, 24 Decembre 1885. Dle Redactor! Ultima serată literară a societății damelor noastre de aici pentru ciclul din postul crăciunului a fost cea din Joia trecută. (19 l. c.) Dl Panțu a vorbit despre „popularitate”. A arătat ce va să dică „popularitate”, a deosebit popularitate falsă; a arătat esemplu atât pentru clarificarea conceptului celei dântăi cât și al celei de al doilea: apoi a adus o mulțime de exemple, atât din viața de toate zilele, cât și citațiuni din Schopenhauer. Toată disertația dlui Panțu a fost mai mult numai o critică a popularității false, decât o desvoltare paralelă, căci dsa a vorbit aproape exclusiv despre aceea, precând despre popularitatea adevărată numai cât a atins; de altfel a fost lucrată cu mult studiu și combinațiune. Efectul ce l-a avut această prelegere a mărit mult și prin intonarea cea naturală și foarte bine accentuată, cu care a fost predată întreagă disertațiunea.

După ce am vădut închieiat și acest ciclu de prelegeri, să aruncăm o privire fugitivă asupra celorlalți ciclii trecuți în asemănare cu cel închieiat acum.

E deja cunoscută cauza și scopul introducerii astorfel de întruniri; — educațiunea în general și reorganizarea scoalei noastre de fete de aici, sunt punctele, pe lângă cari se grupează acelea.

Dela introducerea acestor prelegeri s'a produs o frumoasă mișcare în direcțiunea culturală aici în Brașov. S'a întemeiat biblioteca pentru dame, s'a dat nascere unei alte societăți restrinse între damicele, cari din timp în timp ne mai delectează cu câte o interesantă producțiune teatrală ori de altă natură; emulațiune față de alte corporațiuni tinere și viguroase, — toate produse, cari mișcă și inimile cele mai nesimțitoare și indifferente. Chiar și schimbările întâmplătoare în însăși programele numitelor prelegeri sunt un semn viu despre vigoarea, cu care se lucră în această direcțiune. La început adecă s'au desvoltat mai mult teme științifice, pedagogice, istorice, din științele naturale etc., apoi ceteri de novele, piese teatrale, povești, poezii etc. și anume după un program de mai multe feliuri de materii de odată; în ciclul din urmă însă s'a întocmit lucrul astfel, ca la o întrunire să se pertracteze pe o durată de circa 1—1½, oare numai o singură temă.

Dintre temele desvoltate și prelese în ciclul închieiat acum, cea a dlui Dr. G. Baiulescu ocupă locul cel mai însemnat de întregire în programul obiectelor acestor prelegeri. Cu bucurie împărtășesc la acest loc, cum că dsa după cum sunt informat, va tipări într'o broșură ambele prelegeri despre nutrire, atât cea ținută deja, cât și ceea care o va ținea cu altă ocaziune. Un serviciu foarte mare se face poporului printr'un astfel de opșor, căci de nimic nu se îngrijesce nația noastră mai puțin ca de nutrire. Nutrirea necorespunzătoare, mai vîrtos în privința cualitativă își arată tristețele sale urmări cu deosebire la copii, cari în urmarea aceasta se des-

Altul nu poate răspunde astfel ca creștinul cel adevărat. Inima lui e împetrită, ochii sei orbiți de farmecul lucrurilor trecătoare lumesci. El își dice: ați sunt încă în viață, mâne poate să nu mai fiu; ear când n'oi mai fi, sunt șters dintre cei ce există, cu resufletul mi se stinge viața și tot eul și existența mea.

Acela, ca om ce scie pentru ce trăiesce, se împacă cu ideea morții, care pentru el nimic grozav în sine nu are, căci crede nendoios, că el după moarte va trăi. Pentru acesta viața e o enigmă grozavă, de care el tocmai fiindcă la ceva mai bun nu aspiră, se ține orbiș și voiesce să i exploateze toate plăcerile, — ear ideea morții îi bagă groază în oasă, și lipsit de credință tremură de nedumerrirea, că ce va ajunge, când i se va curma resufletul.

„Fericit, de trei-ori fericit cel ce crede!”

Me rog de stimații mei cetitori să nu-mi ție în nume de rău, că vâlmășala gândirilor mele m'am încercat a le o reda în neorânduiala de mai sus. Este, — că am vrut să reproduc fidel. Și tot pentru acest cuvânt, nu me voi strădui nici d'aci înainte a le da gândirilor mele un sistem științific, ci cu slo-

bođenia DV. voi continua fantastica vâlmășală a gândurilor mele din ziua ultimă a anului, așa după cum s'a petrecut în mine.

„Numai cel ce crede, se va mântui.”

Oare potrivește-se tesa aceasta și la o totalitate de indiviți, la neamuri, la popoare întregi? Imi continuai meditațiile.

De sigur. Și nici nu se poate altfel. Un popor, care nu e plin de încredere pentru viitoriul seu, acela e șters dintre cei vii, pentru acela „mântuire” nu este.

Încrederea în viitoriul poporului nostru ne dă și nouă puternic îndemn spre lucru. Și credința noastră așa e de tare, încât nici o greutate, nici un obstacol a ne înspăimânta și strivi nu poate. Căci tocmai românul are din fire darul d'a răbda mult și a fi totuș cel din urmă între oamenii cari des-nădăjduesc, adecă și perd credința în viitoriu.

Dar o încredere oarbă n'viitoriul și vitalitatea neamului nostru ar fi la tot cazul nebulie. Precum în religie credința oarbă și deșartă este com-bătută, tot astfel și în istoria popoarelor este de condamnat. Mulți oameni d'ai noștri se fălesc când

le înșiri temerile și nedumeririle tale foarte basate și foarte amenințătoare pentru viitoriul neamului nostru, — cu vitalitatea românului, declamând cu multă emfază: „De n'a perit românul, când oardele barbare” etc. etc. — cum se piară acum, când nu mai vin oarde barbare să-l estermineze!...

S'au schimbat vremurile. Ați popoarele nu se nimicesc cu sabie și foc și nu prin streini, decât prin ele înșile. Ați cultura e arma învingătorului, ear ignoranța a celui bătut. Și războiul se face pe nesimțite, încetul cu încetul, pân' ce te simți copleșit și strivit de cel mai tare, astfel, că viața și toate ale tale ajung să atârne dela bună-voia lui.

De sub robia tiranului o luptă vitejească te poate scăpa în câte-va luni de zile. Robia spirituală, decenii abia o pot șterge, și urmele ei rămân săpate cu litere negre chiar și sute de ani, în spiritul, sentimentele, limba și literatura poporului.

Noi românii, ca nici un popor pe lume, poate afară de jidani, am fost robiți și truște și sufletește, până când nu mai puteam nici să ne mișcăm; semnul de viață care l' mai dădeam era, că mai gemeam ca omul în agonia morții.

voaltă foarte târziu și de multe ori defectuos. De aci însemnătatea temei alese de dl Dr. Baiulescu, și de aci precum și din toate cele lalte considerațiuni se întărește necesitatea ardețoare, de a se introduce igiena ca studiu de propunere în scoalele noastre, care cestiune nici nu mai suferă amânare. G.

„Foaia diecesană“ din Caransebeș.

Ni se trimite dela Caransebeș următoarea:

Invitare de prenumerațiune la „Foaia diecesană“ organ bisericesc, scolaru, economic și literariu al eparchiei ortodoxe răsăritene române a Caransebeșului. Cătră onorabili cetitori! Pășim înaintea publicului cetitoriu cu o întreprindere, a cărei lipsă, deși nu a fost exprimată în public, a fost însă de mult simțită în cercurile oamenilor interesați de înaintarea treburilor bisericesci și scolare din diecesa Caransebeșului. Dela înființarea acestei diecese o lucrare pacinică sporia pe nesimțite îmbunătățirile în toate sferile ei de activitate. Aceste îmbunătățiri discutate numai în cercuri restrinse, suferiau adeseori din cauza izolării lor, căci lipsia un câmp potrivit de întâlnire, care să poată mijloci schimbarea imprumutată a vederilor în cestiunile, ce privesc progresul diecesei noastre.

„Foaia diecesană“ a luat aceasta sarcină asupra sa, având de scop a mijloci o comunicațiune intelectuală mai vie între organele diecesei, cât și între toți iubitorii de înaintarea binelui bisericii și scoalei noastre.

Ca organ de publicitate al diecesei, va da loc în partea sa oficioasă tuturor publicațiunilor eminate dela diferitele oficii și foruri ale diecesei, precum: ordinațiuni, cerculare, edicte, concursuri etc. servind astfel ca un repertoriu pentru informațiuni despre întreaga mișcare administrativă înăuntrul organismului diecesei.

Aceasta foaie va cuprinde și o parte menită studiului științific și literar, care, ținând seama de împrejurările noastre culturale, va stăruî să lumineze oamenii nostri, îndeosebi pe preoți, învățători și cărturarii poporului îndreptând, întregind și sporindu-le treptat cunoștințele neapărat de lipsă pentru dilnica lor ocupațiune.

Enunțându-se aceasta ca princip vom lucra într'acolo, ca credincioșii bisericii noastre, având ei ori-care misiune, să dobândească cu încetul puțința de a-și împlini cu scumpătate datorințele și de a folosi cu pricepere și cu succes drepturile ce ni le garantează autonomia bisericii noastre. Biserica ni-a fost totdeauna scutul nostru în zile de grea încercare. Ea are să ne fie și în viitoriu mângăierea noastră, temelie credinței și a cultului noastre religioase-morale. Timpurile de tristă amintire, viețuite de biserica noastră, ne luaseră cu deservire puțința de a crea o preoțime înzestrată cu cultură îndestulătoare pentru marea operă, ce o așteaptă. Pregătirea de până acum a clerului nostru fu nevoită a se mulțami cu împăcarea trebuințelor celor mai ardețoare ale bisericii și a credincioșilor ei. Nu e mirare, dacă candidații de preoție, intrați odată în viața practică a păstoririi sufletești, nu găseau chipul pentru a întâmpina cu hărnicie problemele uriașe ce li se impuneau spre deslegare. Nu suferă îndoială, că statul preoțesc cu conștiința datoriei sale fiind forma concretă, în care se enunță sfîntenia orândurilor noastre bisericesci, nici biserica nu se va putea bucura decât de vađa, pe care i o asigură calificațiunea personală a reprezentanților ei atâtă chimați. Pe când suntem hotărâți să apărăm autonomia bisericii, să susținem autoritatea ei, să deștep-

tăm și să cultivăm venerațiunea cuvenită bisericii și sfintelor ei aședăminte apostolice, ne vom da silința de altă parte să înălțăm puterea intelectuală și morală a preotului în împlinirea cu pricepere a datorilor împrunuate cu înalta sa chemare, stăruind totdeodată din răspuneri pentru ameliorarea durabilă a stărei lui materiale pe căi și cu mijloace, cari se vor împăca cu starea actuală a poporului nostru.

Pentru ajungerea acestor scopuri, organul nostru va suleva și va discuta cestiuni, cari privesc praca de toate zilele a preotului. Tractate, al căror obiect va fi ales din cercul de activitate al preotului, vor da lămuriri cu privire la modul de a aplica învățăturile bisericii la păstorie. Ele vor căuta să sporească cunoștințele preotului în materii teologice și în praca ritului bisericii noastre, cari se vor tracta la timpul seu în conferințe preoțesci. Ele vor cuprinde înviațiuni cu privire la ținuta publică și privată a preotului, precum și instrucțiuni privitoare în afacerile sale administrative, dându-i astfel învățături practice, cari să-l lumineze în aplicarea dispozițiunilor statutului nostru organic și în efectuarea ordinațiunilor mai înalte. Ținând seamă de faptelele trebuințe ale preotului, materiile, ce se vor succede la timpul seu una pe alta, vor oferi preotului o lectură folositoare, întărindu-i puterile pentru o deamă păstorie.

Cântarea bisericească înalță sufletul creștinului cătră ceru, de aceea foaia noastră va tracta din când în când și materii privitoare la cântarea bisericească melodică și armonică, conlucrând astfel la desvoltarea și perfecționarea ei.

În ce privește pe învățători, mănecăm dela idea, că jertfele poporului aduse scoalei cer a fi despăgubite în prima linie prin o instrucțiune solidă. Credem că cu jertfirea acestei din urmă nici un merit, fie el de ori-ce natură, nu poate înălța valoarea statului învățătoresc. Pe când vom pleda pentru îmbunătățirea stării sale materiale, vom stăruî de altă parte să cultivăm în învățătoriu interes pentru chie-marea sa proprie. Prin tractarea materiilor de valoare teoretică și practică, alese din toate ramurile instrucțiunei elementare, foaia noastră va căuta să întregască treptat cunoștințele și deprinderile învățătorului din sfera educațiunei și instrucțiunei. Aceste materii, servind în parte ca continuare la materiile percurse în conferințele învățătoresci, vor atinge la rëndul lor cestiuni, cari atât în cuprins, cât și în formă se vor mișca în cercul de gândire și de dilnică trebuință a învățătorului. Opuile didactice vor găsi în acest organ prețuirea cuvenită obiectivă, mai vortos cu scopul de a lumina învățătorii în folosirea lor. Credem a face în chipul acesta cel mai bun serviciu învățătorului, dând și acestuia o lectură folositoare, care să contribuie a-i întări atât știința, cât și puterea și să-i îlesnească împlinirea grelei sale chemări.

Între materiile, ce se vor prerëndi în partea literară, se va da loc și cestiunilor privitoare la istoria, limba și literatura română. Atrăgând băgarea de seamă a preoților, învățătorilor și cărturarilor nostri asupra scrierilor de valoare mai însemnată, „Foaia diecesană“ va cerca să contribuie la cultivarea plăcerii de a ceti, și să informeze publicul nostru cetitoriu despre vederile mai întemeiate și mai înaintate în ce privește cestiunile limbei. Urmărind scopul de a îndrepta, întregi și a spori după puțința cunoștințele fiilor diecesei noastre în materii necesare și folositoare, foaia noastră va atrage în discușiunile sale și îmbunătățiri din sfera economiei rurale și a higienii populare. Având de obiect feliuritele ramuri, ce preocupă astăzi economii nostri, tracta-

tele vor nusi să răspândească moduri de procedere rațională, atât în privința tehnică, cât și finanțială. Cunoștințele teoretice pregătitoare, ținute în formă elementară, se vor aplica la împregiurările noastre actuale, pentru ca astfel cetitorii nostri să ajungă a pricepe foloasele unei adevărate economii raționale. Referitoriu la igiena poporală se vor publica materii, cari vor tracta morburile mai dese ale trupului omenesc, urmând rëndul ivirii lor după vârsta omului, arătând totodată și mijloacele de vindecare, precum și celea pentru conservarea sănătății.

Întimpinăm la fiecare paș în viața noastră socială o mulțime de lipse. Ele împun varietatea enormă a materiilor, cărora foaia diecesană deși numai în proporțiuni foarte restrinse, își deschide modestele sale coloane. Încurajați de spriginul intelectual al mai multor bărbați, cari s'au dedicat studiului feliuritelor trebuințe ale poporului nostru, această foaie și-a pus de gând a stăruî după puțința, ca pe lângă încuragiarea discușiunilor purtate prin sferele generalităților adeseori puțin folositoare, să prezente în formă cât se poate de concretă îmbunătățiri pozitive, cari să nu deștepte în cetitoriu simțământul gol al unui profit nehotărît, ci fiescare sporire, cât de mică a cunoștințelor cetitorului să fie o faptică dobândă și o proprietate deplin stăpânită.

Amesurat principiilor aici desfășurate, corespun-dințe și publicațiuni vătămătoare și atingătoare de onoarea și vađa autorităților și persoanelor nu pot fi admise în foaia noastră.

Dăm cetitorilor nostri ceea ce avem mai bun și din aceasta ceea-ce credem, că răspunde trebuințelor celor mai mulți dintre noi. Eată programa, care ne va hotări în lucrarea noastră. Când apelăm la sprijinul preoților, învățătorilor și tuturor oamenilor doritori de înaintarea neamului nostru, o facem pentru a dobândi încuragiare la o muncă pacinică și roditoare. Foaia de față cu toate neajunsurile sale, cari o vor fi despărțind a bună seamă încă mult timp de scopul la care tinde, n'are altă dorință, de cât să fie judecată în buna credință, că și ea se va îndrepta, îndreptând cuvântul adevărului.

Foaia va eși odată în săptămână; Dumineca.

Primul număr va apărea Duminecă în 5/17 Ianuarie 1886.

Prețul abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria pe an . . . 5 fl. — cr.
 „ „ „ pe 1/2 an . . . 2 „ 50
 „ România și străinătate pe an . 14 franci
 „ România și străinătate pe 1/2 an 7

Prețul abonamentului e a se solvi înainte totdeauna la începutul unui semestru.

Abonamente și esemplare a conto nu se pot da.

Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc., tipărite de 3 ori, ce conțin până la 150 cuvinte 3 fl., până la 200 cuvinte 4 fl., de aci în sus 5 fl.

Correspondențe sunt a se adresa redacțiunei „Foaia diecesană“, ear banii de prenumerațiune și inserțiuni la tipografia diecesană în Caransebeș.

Caransebeș, în 21 Decembre 1885.

Redacțiunea.

Din public.

Onorate dle Redactor! Fiind-că aproape toate diarele din Ungaria, fără deosebire de naționalitate, ba și din străinătate au luat notiță despre mine, că ca compromisat și suspiciat în afacerea cu „irredenta română“ am fost arestat și numai decât

Plăgile robiei spirituale și ađi le purtăm în limba și mai cu samă în literatura noastră bisericească. Și bunul Dumnezeu scie unde am fi noi ađi, dacă n'am fi avut o ceată de bărbați devoți neamului nostru, cari espunându-se desprețului public chiar, nu s'au sfiit a se da de români și de luptători învăpăiați ai intereselor românesci.

Cei mai mulți dintre ei zac sub glia verde și somnul lor e ușor, trebuie să fie ușor, că binecuvântarea și lacrimile poporului i-au petrecut până la groapă.

An de an se rostogolesc stêlpii acestia ai poporului. Cu moartea fie-cărui simțim adenc pierderea, căci avem puțini oameni vrednici. Ear unde sunt puțini, acolo se simte pierderea mai greu.

Încă câte-va oare și va trece și anul 1885 ca ceilalți mulți, în noianul veciniceii și cu el o ceată de fii, cari au trăit și luptat pentru poporul românesc!

Fără voie me cuget la morții anului 1885.

C. A. Rosetti el a deschis tristul șir al morților națiunei. Marele și neuitatul Rosetti! —

Lui i-a urmat Visarion Roman, un model de om activ și zelos, care a lăsat un mare gol în

inimile românilor de dincoaci de Carpați. Apoi Drul Obedenariu, poetul Grig. Alecsandrescu, profesorii Dr. G. Zotu, Atanasiu Tuducescu și Petru Popovici, marele jurisconsult al României Alecsandru Crețescu, George Lecca, avocatul Ioan Roman și alții și alții, preste cari în fuga gândurilor mele am trecut! Toți s'au dus din valea aceasta a plângerei, ca să se facă părtași de o mai bună soartă.

Fie-le țărina ușoară și amintirea neștearsă 'n inima poporului român!

Da, da, an de an cad stêlpii cei bătrâni, cari răzimaiu clădirea viitoriului nostru național, — și cu lacrimi în ochi me întreb, fi-vor Doamne cine să-i înlocuiască?! Da-va generația mai tînără oameni ca bunii nostri repotași?!

Și cugetând așa, începusem să clătin îngrijat din cap. Focul care se stinsese 'n sobă aproape de jumătate, luă deodată nouă flacăra și 'ncepă să ardă cu vioiciune. M'am sculat iute de pe scaun, 'mi-am đis: Crede și te vei mântui! Și m'am ușurat!

Da așa este. Până când românul nu va 'nceta a crede în viitoriul seu, și plin de nădejde 'n pept

va lucra cu trup și suflet pentru înflorirea sa, — până atunci nu va putea peri!

Cu această dorință 'n inimă le poftesc tuturor:
An nou fericit!

Yff.

* (Colinde la curtea regală din București.) Elevii scoalei normale a societății pentru învățatura poporului român din București au fost primiți Marți dimineața la Palat și au cântat Maie-stăților Lor Regelui și Reginei colinda și „bună dimineața la Moș Ajun“ după vechiul obicei al țării. Maie-stățile Lor le-au mulțumit și le-au împărțit portocale și alte mici daruri.

Elevii societății s'au dus asemenea de au cântat „bună dimineața la Moș Ajun“ la mai mulți membrii ai Societății. Felicităm Direcțiunea scoalei, că nu lasă să degeneze și să se dea uitării vechile și frumoasele datini strămoșesci.

dus în M.-vásárhely; față cu aceasta ve rog se binevoiesci a da loc în prețuitul DV. diariu la următoarea

Declaraire.

Este adevărat că în 3/15 Septembrie 1885 am fost arestat și de atunci până în 5 Ianuarie 1886 st. n. deținut în M.-vásárhely.

Însă declar, că absolutaminte de tot necompro-mitat și nevinovat am fost și sunt.

Declar solemn și aceea, că sunt un adevărat patriot și îmi iubesc patria mea scumpă, ca ori-care maghiar. Am fost și voi fi contrariu la tot ce lucră în protiva prosperărei patriei mele. Nu am urit nice odată nici o națiune; însă în iubire națiunea mea ocupă locul prim.

În fine declar, că totdeauna am stat și voi sta pe adevărata basă a principiilor: „Dreptate“, „frățietate“ și „egalitate“.

Aceasta declarație binevoiască a o publica toate ziarele, cari au luat notiță despre arestarea mea.

Pe lângă acestea, promițând a reveni asupra acestei afaceri, fiindcă me doare, primesc deosebita stimă.

Zevedei Murășan,
învățătoriu la scoala capitală română gr. or. din S.-Sebeș
și catichet gr.-oriental.

Varietăți.

* (Alegere de protopresbiter). După cum suntem informați, rezultatul alegerii efectuate ieri la Agnita pentru întregirea acestui protopresbiterat, este: dl Sabin Piso 25, Nicolau Moldovan 16 și Nicolau Herlea 4 voturi.

* Corpul învățătoresc al scoalei centrale grănițarești din Voila a dat Duminecă după crăciun, adică în 29 Decembre 1885 o reprezentațiune teatrală în localitatea acelei scoale.

Prețul intrării: 60 cr. persoana; 1 fl. 20 cr. de familie.

Venitul curat e destinat: jumătate pentru elevii miseri dela această școală; ear ceealaltă jumătate pentru învățăceii așezați la diferite meserii în Brașov.

Oferte marinimoase, chiar și în vestminte, se primesc cu mare mulțămire, și se vor cuita publice.

Programul a fost următoriu:

I.

„Rusaliele.“

Vodevil într'un act de V. Alecsandri.

Persoanele:

Domnul Jonus Galuscus, vechilul moșiei și profesorul scoalei din sat, Dl Nicolau Ludu. Tachi Răsvrătescu, subprefect, Dl Georgiu Dobrin. Toader Buimăcilă, vornic de sat, Dl Nicolau Pop. Susana nevasta lui, Dșoara Maria Turtureana. Vasile Veveriță, fruntaș, Dl Gavrilă Pop. George a Saftei, țeran, Dl Danile Cotona. Un gendarm, Dl Nicolau Șerban. Catrina, țerani, țerance.

II.

Vlăduțul mamei, sau Bucoavnă n'a învățat și umblă la înșurat.

Comediă într'un act de J. Lupescu.

Persoanele:

Vlăduțul mamei, scolaru de sat, Dl Nicolau Pop. Iftimi Sbărciogiu, bătrân pădurariu, Dl Georgiu Dobrin. Costica Șoimescu, tănăr boeriu, Dl Nicolau Ludu. Safta, mama lui Vlăduț, Dșoara Ana Borzea. Smarandita, fca lui Iftimi, Dșoara Maria Turturean. Țerani, țerance.

După reprezentațiune a urmat petrecere cu joc.

* (Junimea țerană din Galați) va reprezenta Mercuri 1 Ianuarie 1886 (în sara anului nou românesc) în „Otelul comunal“ din Galați următoarele piese teatrale: „Rusaliele“. Vodevil într'un act de V. Alecsandri.

Persoane:

Dl Jonus Galuscus, vechilul moșiei și profesorul scoalei din sat, dl Acsente Totoi; Tachi Răsvrătescu subprefect, dl George Dan; Toader Buimăcilă, vornic de sat, dl George Leauca; Susana, nevasta lui Toader, dna Victoria Aron; Vasile Veveriță, fruntaș, dl Ioan Stiniguța; Gheorghe a Saftei, țeran. dl George Stiniguța; Un jandarm, dl Ioan Silimon Dan; Catrina, țerani, țerance, dșoarele: E. Sorea, M. Stiniguța, M. Savu și F. Neicu.

II.

„Găci-găcitoarea mea“ comedie într'un act de V. Alecsandri

Persoane:

Pitariul Sandu, boieriu de 50 de ani, dl George Leauca; Smărăndița, nepoata lui, d-na Victoria Aron; Tincuța, vara Smaranditei, dșoara Marina Stiniguța; Florica, tinăra țerancă, dșoara Efrosina Sorea; Graur, fecior boieresc din Moldova, dl Acsente Totoi; dame țerani, țerance, lăutari.

Intrarea de persoană: locul I. 60 cr., locul II. 40 cr., parter 30 cr., în a doua odaie 20 cr., copii de școală 10 cr.

Oferte marinimoase se primesc și se vor cuita publice.

După reprezentațiune va urma petrecere cu joc. Începutul la 7 oare seara.

Venitul în folosul bisericeii cu scopul procurării unor vestminte preoțesci.

* (Un esemplu greu de imitat.) Se vorbește adesea că în America sunt averi fabuloase; dar nu se vorbește în d'ajuns despre modul cum mulți cetățeni americani își întrebuințează averea.

Senatorul Stanford, reprezentantul Californiei la congresul din Washington, a dat un mare exemplu de liberalitate.

Stanford dăruise acum cât-va timp, un teren de 5 milioane dolari, în statul California, pentru fundarea unei universități, care trebuia să fie clădită în fața castelului său.

Nemulțămît numai cu atât, a mai dăruit încă o sumă de 15 milioane dolari, în bani, pentru a asigura viitoarei universități concursul celor dântâi profesori din lume.

Stanford a făcut deci instrucțiune publică un dar de 100 de milioane de franci.

* (Cismariul lui Sardou.) — Într'o adunare de amici, Victorien Sardou povestea deunăzi miseriile și nevoile juneței sale. Aducându-și aminte de suferințele sale în această epocă, dîse: „Din norocirea mea avusem tot-deauna cisme bune; în contra persecuțiunilor crude ale soartei, găsise în rue dela Seine un cismariu, care 'mi procură în timp de dece ani cisme pe credit, fiindcă — cum dîcea el — avea încredere în geniu meu. D'atunci, mulțămîtă recomandațiunilor mele, a dobândit mai mulți clienți de cât poate satisface. Într'o dîi îmi dîse: „Ți-ai făcut cariera în cismele mele, și eu prin cismele d'tale am făcut cariera mea.“

Cismarii Parisului sunt oameni de spirit, mai cu samă când vorbele lor sunt citate d'un Victorien Sardou.

Conspectul operațiunilor institutului de credit și de economii „Albina“ în luna Decembre 1885.

Intrate.	fl.	cr.
Numerariu din 30 Novembre 1885	48,355.92	
Depuneri	111,845.28	
Cambii rescumpărate	348,216.17	
împrumuturi hipotecare și alte împrumuturi	27,197.87	
Interese și provisiuni	19,412.51	
La fondul de pensiune	25.50	
Monetă vîndută	2,837.52	
Efecte	15,223.70	
Conturi curente	48,481.70	
Diverse	417.01	
	fl. 622,013.18	

Eșite.	fl.	cr.
Depuneri	120,616.61	
Cambii escomptate	335,440.51	
împrumuturi hipotecare și alte împrumuturi	46,293.—	
Interese pentru depuneri	1051.96	
Contribuțiuni și competențe	45.21	
Salarii și spese	2552.63	
Monetă cumpărată	5,084.94	
Conturi curente	41,044.25	
Diverse	11,635.34	
Numerariu cu 31 Decembre 1885	58,248.73	
	fl. 622,013.18	

Sibiu, 31 Decembre, 1885.

P. Cosma,
director executiv.

Iosif Lissai,
comptabil.

Conspectul bilanțurilor - crude, ale institutului de credit și de economii „Ardeleana“ societate pe acții în Orăștie, dela 1 August 1885 până la 31 Decembre 1885.

Debit.	fl.	cr.
C-tul Mobilar	465.70	
„ Cassa	87,422.66	
„ Depunerilor pentru fructificare	3,019.77	
„ împrumuturilor pe cambii	59,230.—	
„ împrumuturilor pe hipotecă	4,760.—	
„ împrumuturilor pe obligațiuni cu cavenț	2,790.—	
„ Intereselor dela depuneri	37.05	
„ Interese ordela împrumuturi pe cambii	354.51	
„ Speselor de fundare	773.10	
„ Salariului	318.—	
„ Pro-Diverse	12,102.45	
	fl. 171,273.24	

Credit	fl.	cr.
C-tul Acțiunilor	30,205.—	
„ Cassa	83,789.58	
„ Depunerilor pentru fructificare	30,281.77	
„ împrumuturilor pe cambii	10,550.—	
„ împrumuturilor pe hipotecă	17.—	
„ Intereselor dela împrumuturi pe cambii	2,945.77	
„ Intereselor dela împrumuturi pe hipotecă	203.—	
„ Intereselor dela împrumuturi pe obligațiuni	111.60	
„ Speselor de fundare	800.—	
„ Provisiuni	103.16	
„ Competințelor	150.10	
„ Pro-Diverse	12,116.26	
	fl. 171,273.24	

Orăștie, la 31 Decembre 1885.

Dr. Ioan Mihu,
director executiv.

Aurel Popovici Barcianu,
comptabil.

Loterie.

Sâmbătă în 6 Ianuarie.

Timișoara:	1	60	72	6	29
Viena:	83	82	24	61	5

Bursa de Viena și Pesta.

Din 9 Ianuarie n. 1886.

	Viena	B.-pesta
Renta de aur ung de 6%	—	—
Galbin	5.97	5.97
Napoleon	9.98	9.99
Renta de aur austriacă	110.25	110.25
Acțiuni de bancă de credit ung.	269.25	298.75
100 marce nemțești	61.85	61.85

Nr. 412.

[1228] 3—3

Prolungire de concurs.

În urma concursului publicat în „Tel. Rom.“ Nr. 91. 1885 și următorii, parochia Mărișel, pe baza grațioasei ordinațiuni consistoriale dte 22 Octombrie 1885 Nr. 5454 B., se prolungește concursul deja publicat, respective se scrie nou concurs pentru numita parochie, pe lângă emolumentele și condițiunile din precitatul conne aflându-se nici un concurent pentru curs, cu terminul prefapt de 30 zile dela prima publicare.

Cluș, 9 Decembre 1885.

In conțelegere cu comitetul parochial.

V. Roșescu,

ppresbiter român gr. or.

Nr. 42.

[1229] 3—3

ANUNCIU.

Pentru ocuparea postului de capelan laugă neputinciosul paroch din

Râu-Sadului, Maniu Vestemean prin aceasta se scrie concurs cu terminul de 30 zile dela prima publicare în „Tel. Rom.“

Emolumentele sunt: jumătate din venitele parochiale, calculate în sumă totală de 363 fl. 92 cr.

Concurenții au să-și înainteze petițiunile instruate conform legii în terminul de sus. Oficiului protopresbiter-gr. or. al Sibiiului, dela carele vor putea și detaiuri în privința isvoarelor de venit parochiale.

Totodată înainte de alegere concurenții sunt poftiți a se presenta în vre-o Duminecă sau sârbătoare la biserica din loc.

Din ședința comitetului parochial gr. or. ținută în Râu-Sadului la 8 Decembre 1885.

Maniu Vestemean,
președinte.

Nr. 553.

[1234] 1—3

EDICT.

În sensul grațioasei rezoluțiuni consistoriale din 20 August a. c. Nr. 3586 1885 B. se citează prin aceasta Radu Ioan Peteu din Satulung, carele a părăsit deja de 4 ani cu necredință pre soția sa Reveca George Pascu Constandin din Turcheș cu domiciliul în Brașov, a se presenta în termin de 3 luni dela publicarea acestui edict la subscrisul oficiu protopresbiter, căci la din contră se va pertracta și decide cauza lor matrimonială și în absența lui.

Brașov, în 28 Decembre 1885.

Oficiul protopresbiter al tractului Brașovului I.

Ioan Petric,
protop. ca adm.

Nr. 738.

[1235] 1—3

EDICT.

Elena Dumitru Mălaiu din Scheiu în Brașov gr. or., carea de 8 ani de zile a părăsit cu necredință pre legiuitul ei soț Radu G. Ardelean, fără a se sci ubicațiunea sa, se citează prin aceasta a se presenta înaintea subscrisului for matrimonial în termin de 3 luni de zile dela prima publicare a acestui edict, căci la din contră se va decide procesul seu divorțial și în absență-i, deoarece curentarea ei s'a în-cuviințat de Măritul consistoriu arch. în ședința sa din 29 Octombrie a. c. Nr. 5117 B.

Brașov, în 8° Novembre 1885.

Oficiul protopresbiter din tractul Brașovului I.

Ioan Petric,
protop. ca adm.